

SÁNDOR ZOLTÁN

Szép új jövő

A lovak nyerítésében volt valami nyugtalanító. Tompa hörgésük az ébenszín ég zengését visszhangozta. A nő pilledt testére húzta a kasmírtakarót, és az ablakra nézett. Az esőcseppek halkán kopogtak az üvegen. A férfi cigarettára gyújtott, szabad kezét a feje alá helyezte. A villám fényében egy villanásra feltűnt meztelensége. A lovak szagatott, mennydörgésbe torkolló hangja hallatán mindketten megrázkódtak.

- A lovak szokatlanul zaklatottak.
- A vihar miatt. Félnék.
- Igen, de nem a zivatartól.
- Hanem mitől?
- Nem tudom. Valami mástól.
- Képzeld. Próbálj inkább elaludni.
- Azt hiszem, most nem fog menni.

A férfi elnyomta a csikket, és felkapcsolta az éjjeli lámpát. A keleti motívumokkal díszített burából kiszüremelő világítás halványsárga fénycsíkot vetett az ágyra. A férfi felhúzta batisztpizsamáját, és az állig betakarózott nő mellé telepedett az ágyra. Ujjait lágyan végigsimította a gondterhelt arcon.

- Találnunk kell egy megbízható szakembert, aki...
- Nem vagyok őrült!

Felült az ágyban. A hanyagul magához tartott takaró alól kelt tésztaként bugygyant ki az egyik melle. A férfi tekintete egy pillanatra a bimbó hűvöstől összerándult holddudvarára esett.

- Nyugodj meg. Soha eszembe nem jutott ilyesmit feltételezni rólad. Segíteni szeretnék.

A nő a körmeit rágcsálta. Apró fejrándításai dühének visszaszorítására irányuló erőfeszítéseiről árulkodtak.

- Rendben, kimegyek, és megnézem a lovakat.

*

A tanya fölött süvítő szél ki-be csapdosta az istálló ajtaját. A rozsdás sarokvas kísértetiesen nyikorgott a zuhogó esőben. A férfi a földre eresztette esernyőjét, és a falon kitapogatta a villanykapcsolót. Az elektromos világosság fényében felcsillant a to-porgó lovak szénfekete szőre.

- Csillag, Hold, mi a baj?

Megpaskolta kedvencei hátát és sűrű sörényükbe túrta ujjait. Előbb az egyiknek, majd a másiknak az arcához hajtotta kopaszodó fejét.

– Csak a szél fúj, a levelek susognak, az ég dörög, és az angyalok rakoncátlanoknak...

Suttogását a hátsó lábaikra emelkedő lovak prüszkölése csitította el. Patáikkal a karámléceket rugdosva élesen felnyerítették. A férfi szétnézett maga körül, majd néhány lépést tett a padlásfeljárat felé. A létra tövében felsorakoztatott szalmabálák közt mocorgást észlelt.

– Van ott valaki?

– Van!

A nő felhúzta a kétcsövű vadászpuska kakasát és a zaj irányába indult. Átázott hálóinge alatt teljesen kivehető volt az idomai. Hosszú, fekete haja nedves tincsekben tapadt az arcára és keskeny nyakára.

– Tedd le a fegyvert!

– Emeld föl a kezed, és gyere elő, máskülönben szétlövöm a segged, mocskos tolvaj!

– Tedd azt le, mert még valakinek baja esik!

– Nem teszem! Ott bujkál az átkozottja. Hozd ide a zseblámpát!

A férfi egy másodpercnyi habozás után szófogadóan az ajtó mögötti szekrényhez rohant.

– Világíts oda!

A kézilámpa vakító fényében egy anyaszült meztelen fiatalember körvonalai rajzolódtak ki. Magzatpózba kuporodva, csuromvizesen feküdt a puha szalmában.

– Mi a fenét keresel itt?!

Az idegen alig észrevehetően megremegett, mint a csillagok a forró nyári éjben. A férfi szóltanul föléje hajolt és ráterítette hálóköntösét.

– Kapaszkodjon belém.

– Ugye nem gondolod komolyan...

– Ereszd már le azt a rohadt puskát, és segíts!

*

Szép új jövőt építünk! – hirdette a választási plakát a szoba faláról. A férfi optimizmust árasztó tekintettel nézett le róla a vizes köpenybe bújt jövevényre. A szája sarkában megbúvó mosoly elégedettségről és önbizalomról árulkodott.

– Hogyan került az istállóba?

Az idegen – fejét sajátos módon vállára hajtva – a kanapéra telepedett befogadója felé fordult. Kifejezéstelen arca előtt kígyózva gőzölgött forró teája.

– Nem emlékszem.

Égészínkék szemében egy pillanatra felcsillant a visszaverődő lámpafény. Az asztalra helyezett vadászfegyver előtt ülő nő félretolta arcából a nedves hajtincseket, és belenézett a sejtelmesen ragyogó azúrba.

– Mit kerestél ott?

- Semmit, én... Fáztam... és csak elbújtam a vihar elől.
- Miért nincs rajtad ruha?
- Nem... nem tudom. Biztos álomban ellopták rólam...
- Azt már ne is részletezd, hol és milyen állapotban alhattál.

A jövevény nem fűzött semmit a nő gunyoros megjegyzéséhez. Némán szürcsölte a teát és sokáig bámulta a szemközti falon elhelyezett falragaszt.

- Maga... őszintén hisz a szebb jövőben?

A férfit láthatóan meglepte a kérdés.

- Én... Természetesen!

– Megsértődik, ha azt mondom önnek, hogy egy egyszerű kufár, aki az emberek legnemesebb érzésével kereskedik: a reménnyel?

- Nem..., de hozzáteszem, hogy vádja igazságtalan, és...

Nem fejezte be gondolatát. Ajkába harapott, és hirtelen elhallgatott.

– Ha végignézek rajtad, nem csodálom, hogy kételyeid vannak a holnappal kapcsolatban...

– A holnap a ma elmeszüleménye. Az áhított jövő menekülési kísérlet a mindenkori jelen mókuskerekéből. Minden nap első és utolsó nap egyben. Minden éjszaka első és utolsó éjszaka egyben. Az egész világ teljes egészében itt és most teremődik...

- Te valami elmeháborodott filozófus vagy?! Szent örült, vagy mi a szar...

*

A tetőn doboló esőcseppek egyenletes zaját a nő kitörő nevetése zavarta meg. A férfi és az idegen szótlánul figyelték a nyakán kitáguló eret és átnedvesedett hálóingje alatt rengő melleit. Harsány kacajába hisztérikus felhangok keveredtek.

- Álomban láttam a világ pusztulását. Mindössze egy hétig tartott.

Eltorzult arcán a negédes kedvesség és az eredendő gyűlölet kifejeződése változott.

– A nulladik napon csönd borul a világra. Nem hallatszik majd semmi, sem a szél süvítése a puszták fölött, sem a madarak csivitelése a fák lombozatában, sem a víz csobogása a patakokban és a folyókban. A természet összes zsongása elnémul.

A rémisztő csönd hatására az első napon rengeteg ember nem ébred föl álmából, azok, akik pedig túlélnek a lidércek éjszakáját, zavarodottan tévelyegnek a megsemmisülésre kárhóztatott világban.

A második napon az összes állat, amely a földön, a vízben, a levegőben és a föld alatt él, megtébolyul, hüllők, rágcsálók, jámbor növényevő jószágok, ragadozók és csúszómászók támadnak egymásra, az iszonyatos öldöklésben a nap végére felpuffadt tetemek, kifordult belek, gőzölgő belső szervek és szertesztét heverő végtagok lepik el a föld felszínét és a vizeket.

A harmadik napon sötétszürke gomolyfelhők gyűlnek össze a véráztatta föld fölött, kialusznak a csillagok, s mindörökre takarásban marad a földlakók előtt a Hold és a Nap.

A negyedik napon kiszáradnak a vetemények, elhervadnak a virágok, a fák pedig önmaguktól lángra lobbannak, és csak megszenesedett tuskók maradnak utánuk a kormos földben.

Az ötödik napon megszűnnek a csapadékok, elapadnak a források, a folyómedrek teljesen kiürülnek, a tavak elpárolognak, a tengerek megisszák önmagukat, és az egész földkerekségen egyetlen csöpp víz sem marad.

A hatodik napon kiégnek a tüzek és kialszik a fény. Átláthatatlan sötétség borul a világra mindörökkön örökké...

*

A távoli templomtorony harangjának súlyos, tompa kongása különös nyomatékot kölcsönzött az elhangzott szavaknak. Az erősödő szellőkések hatására a szobában néhányszor másodpercekre kialudt a lámpafény.

– Hiszel a feltámadásban?

A jövevény kérdése hallatán a nő összecücsörítette keskeny ajkait, és félretolva a szemébe lógó hajtincseket, megszólítójára nézett, de nem mondott semmit.

– A feltámadásban, mint állapotban...

– Abban hiszek, ami elégedettségérzettel tölt el.

– És mi az?

A nő az asztallapra nehezedve előrehajolt és az idegenre meredt.

– Semmiképpen sem egy elvetemült betörő tudálékos bölcselkedését hallgatni.

Hosszasan figyelték egymást a pislogó lámpa alatt.

– Boldog vagy?

– Boldog...?! A boldogság irreális érzés! Boldognak lenni az önáltatás képességében rejlik! Az áldás legfeljebb egy szempillantásig tart, és...

– A boldogság feltétele a szeretet.

A férfi és a nő összenéztek, de egyikük sem szólt egy szót sem. A nő felpattant, és intett a férfinak, hogy kövesse. Átmentek a hálószobába, ahol a nő puskájával hadonászva indulatosan a férfinak esett.

– Meddig tűröd még, hogy ez a senkiházi ossza itt nekem az észet?! Lelövöm, mint a szart, és felzabáltatom a hízókkal, kereshetik majd utána a DNS-ét a disznóganajban!

– Mit kapod fel ennyire a vizet?! Hagyd a fenébe! Adunk neki valami régi gúnyát, és amint kivirrad, és kissé lecsendesedik az eső, elküldjük isten hírével.

– Nem! Honnan tudod, kivel van dolgod, és mi mindenre képes?! Miből gondold, hogy egy ártatlan hajléktalan?! Közveszélyes is lehet! Mindenre kész drogos, vagy szökevény valamelyik elmeegógyintézetből. Nem hallod, miket hord össze?! Ki kell hívnod a rendőrséget!

A férfi hanyagul letörölte homlokáról az izzadságcseppeket, és halkán felsóhajtott.

*

A tomboló vihar szobába beszüremelő hangjai közül egyre kivehetőbbé vált a rendőrautó zúgása. Az idegen felhörpintette utolsó korty teáját, és a kanapén ülő férfira nézett.

– Érezte már, hogy teljesen egyedül van a világban, és minden más csupán képzeletének játéka?

A férfi felpillantott, de nem válaszolt.

Kinyílt az ajtó, és két tagbaszakadt rendőr lépett be a helyiségbe. A férfi jóformán fel sem nézve a kékegyenruhásokra, fejével az idegenre mutatott.

– Gyere csak szépen, faszikám, majd mi megtanítunk arra, hogy nem illik éjnek évadján más házában kutakodni!

A jövevény nem ellenkezett. Felállt, és elkezdte kigombolni kölcsönkapott hálókötösét, de a férfi intett neki, hogy megtarthatja. Az egyik rendőr lebilincselte, és a vállánál fogva a kijárat ajtó felé lökte. Betuszkolták a hátsó ülésre, és rácsapták az ajtót. A jármű motorja rövidesen újra felbúgott. Az ajtóban álló férfi tekintete egy pillanatra összetalálkozott az idegenével. A mélykék szemek tündöklése elmosódott az ablaküvegen csordogáló vízjáratok mögött. Az eget mennydörgés robaja hasította át. A rendőrautó magasra csapva a sarat elrobogott az éjszakában.

A férfi bezárta az ajtót, a hálósobába ment, levetkőzött és lefeküdt a nő mellé.

– A világ a saját kiüresedése felé halad... Ezt olvastam le a szájáról.

A kasmírtakaró alatt a nő reszkető testtel a férfihoz bújtt.

– És megvetés sugárzott a tekintetéből...

– Felejtsd el! Ma délelőtt az egyházi vezetőkkel találkozol. Olyan benyomást kell keltened, amiből mindnyájuk számára világossá válik, hogy nem neked kell egyenként megismerned őket, hanem nekik kell egyenként felismerniük téged...